

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant: Magdalena Sadowska

przy udziale prokuratora Marcina Kurzępy

po rozpoznaniu w dniach 27.01.2017 r., 28.04.2017 r., 28.06.2017 r., 28.07.2017 r. sprawy:

Z. M., s. W. i H. z d. K., ur. (...) w G.

oskarżonego o to że:

w dniu 13.12.2014 roku w m. S. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z A. S. przeładowywał z pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) wyroby akcyzowe w łącznej postaci 620 litrów alkoholu w postaci spirytusu o mocy 91% - całość bez polskich znaków skarbowych akcyzy stanowiące przedmiot czynu zabronionego, określonego w art. 73 kks, o wysokości podatku akcyzowego narażonego na uszczuplenie w kwocie 32.182 PLN

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 i 3 kks w zw. z art. 9 § 1 kks

A. S. (S.), s. J. i S. z d. W., ur. (...) w S.

oskarżonego o to że:

1) w dniu 13.12.2014 roku w S. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. M. przeładowywał z pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) wyroby akcyzowe w łącznej postaci 620 litrów alkoholu w postaci spirytusu o mocy 91% - całość bez polskich znaków skarbowych akcyzy stanowiące przedmiot czynu zabronionego, określonego w art. 73 kks, o wysokości podatku akcyzowego narażonego na uszczuplenie w kwocie 32.182 PLN

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 65 § 1 i 3 kks w zw. z art. 9 § 1 kks

2) w grudniu 2014 roku, a nie później niż dnia 13.12.2014 roku w S. przy ul. (...) w pojeździe marki F. (...) nr rej. (...) oraz na posesji w S. przy ul. (...) przechowywał towar w postaci 2.466 paczek papierosów różnych marek – wszystkie bez polskich znaków skarbowych akcyzy, stanowiące przedmiot czynu zabronionego, określonego w art. 86 i 63 kks, przez co narażono na uszczuplenie należność celną w kwocie 1.602 PLN oraz podatek akcyzowy w wysokości 37.733 PLN

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 91 § 4 kks w zb. z art. 65 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

3) w grudniu 2014 roku, a nie później niż dnia 13.12.2014 roku w D. przy ul. (...) przechowywał wyroby akcyzowe w postaci 1 butelki zawierającej 4,5 litra spirytusu o mocy 91% stanowiącego przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 73 kks, o wysokości podatku akcyzowego narażonego na uszczuplenie w kwocie 234 PLN

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 65 § 1 i 4 kks

I. oskarżonego **Z. M.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. oskarżonego **A. S.** uniewinnia od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I (pierwszym) i III (trzecim) aktu oskarżenia;

III. oskarżonego **A. S.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II (drugim) aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo skarbowe z art. 91 § 1 i 4 kks w zw. z art. 65 § 1 i 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks i za to skazuje go, a przy zastosowaniu art. 7 § 2 kks, na mocy art. 65 § 3 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza mu karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł (sto złotych);

IV. na mocy art. 31 § 1 i 6 kks, art. 29 pkt 1 kks, art. 49 § 1 kpz orzeka przepadek dowodów rzeczowych w postaci 2.466 paczek papierosów bez polskich znaków skarbowych akcyzy, opisanych w wykazach dowodów rzeczowych nr (...) pod poz 1 oraz nr (...) pod poz 4 – 8 i 14 – 20, zarządzając ich zniszczenie;

V. na podstawie 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpz w zw. z art. 627 kpz, art. 630 kpz w zw. z art. 3 ust. 1 oraz art. 21 pkt. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **A. S.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 70 zł (siedemdziesiąt złotych) tytułem części wydatków oraz 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty, pozostałymi wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 691/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na zamówienie **Z. M. A. S.** w dniu 13.12.2014 roku przywiózł samochodem marki **F. (...)** nr rej. (...) do **S.**, do miejsca zamieszkania klienta przy ul. (...) litrów skażonego alkoholu technicznego o nazwie handlowej **D.** Produkt ten został zakupiony w przedsiębiorstwie (...) w **K.**, który z kolei nabył go z firmy (...) w **K.**, a ta od producenta (...) sp. z o.o. w **S.** Potwierdzeniem sprzedaży był paragon fiskalny oraz karta charakterystyki, przekazana **A. S.** przez sprzedawcę. **Z. M.** i **A. S.** przeładowywali towar do garażu.

protokół przeszukania k. 8 – 13, protokół zatrzymania osoby k. 14 – 15, 17 – 18, protokół oględzin k. 124 – 134, paragon k. 142, karta charakterystyki k. 143 – 153, pismo C. k. 797, faktury VAT k. 798 – 801, zeznania świadków **M. S.** (1) k. 776 – 780, 119, **K. G.** k. 781 - 782, 466 – 468, **P. K.** k. 783 – 786, 494v – 495, **P. Ł.** k. 786 – 789, częściowo: opinia z zakresu badań fizykochemicznych k. 563 – 572, 601 – 602, 854 – 858, wyjaśnienia oskarżonego **A. S.** k. 687 – 687v, 774 – 775, wyjaśnienia oskarżonego **Z. M.** k. 669, 770 - 773

A. S. posiadał też w dniu 13.12.2014 roku w **D.** przy ul. (...) butelkę zawierającą 4,5 litra **D.**

protokół przeszukania k. 40 – 42, protokół oględzin k. 135 – 141,

Produkt o nazwie handlowej **D.** nie jest wyrobem akcyzowym. Zawiera on 80 – 95% alkoholu etylowego, 3 – 8% alkoholu izopropylowego, a także mniejsze ilości glikolu propylenowego i alkoholu tert – butylowego. Nie jest przeznaczony do spożycia przez ludzi.

dowody: karta charakterystyki k. 488 – 492, 803 – 811, świadectwo jakości k. 802

A. S. przechowywał w pojeździe marki **F. (...)** nr rej. (...) oraz na posesji w **S.** przy ul. (...) towar w postaci 2.466 paczek papierosów różnych marek – wszystkie bez polskich znaków skarbowych akcyzy. Otrzymał je od znajomego jako rozliczenie za dług. Wartość narażonej w ten sposób na uszczuplenie należności celnej wynosiła 1.602 zł, zaś podatku akcyzowego - 37.733 zł.

dowody: protokół przeszukania k. 20 – 22, 23 – 27, dokumentacja fotograficzna k. 28 – 36, protokół oględzin rzeczy k. 154 – 170, wyliczenie należności publicznoprawnych k. 638, 640, zeznania świadków **T. Ż.** k. 818 – 819, 184 - 186, **G. W.** k. 819 – 820, 188 - 190, wyjaśnienia oskarżonego **A. S.** k. 687 – 687v, 774 – 775

A. S. ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest piekarzem, pracuje w firmie budowlanej, osiągając dochody rzędu 2.000 zł miesięcznie. Posiada dom wart 350.000 zł. Jest żonaty, ma jedno dziecko. Był uprzednio karany sędownie w 2008 roku za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

vide: dane osobopoznawcze k. 769, dane o karalności k. 752 - 753

W postępowaniu przygotowawczym Z. M. nie przyznał się do zarzuczonego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Swoje stanowisko podtrzymał na rozprawie. Natomiast A. S. konsekwentnie przyznawał się do przechowywania papierosów bez akcyzy, utrzymywał jednak, że nie jest winny pozostałych zarzuczonych mu czynów. Z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia, przewidziany w art. 424 § 1 kpk, odstąpiono od ich cytowania, odsyłając do niżej wskazanych kart akt.

vide: wyjaśnienia oskarżonego A. S. k. 687 – 687v, 774 – 775, wyjaśnienia oskarżonego Z. M. k. 669, 770 - 773

Sąd zważył, co następuje:

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w szczególności zeznania świadków, opinia biegłych, wyjaśnienia oskarżonych i dokumenty nie dostarczyły podstaw do przypisania oskarżonemu Z. M. popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, zaś w przypadku A. S. uzasadnienie znalazł jedynie zarzut przechowywania papierosów bez akcyzy.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd oparł się na zeznaniach funkcjonariuszy Straży Granicznej, którzy przeprowadzali m.in. czynności zatrzymania i przeszukania. Sąd nie miał zastrzeżeń do ich wiarygodności, zwłaszcza że ich zeznania znalazły potwierdzenie w sporządzonej w sposób rzetelny obszernej dokumentacji. Podobnie, nie budziła wątpliwości Sądu treść zeznań P. K., który zeznawał w sposób logiczny, wykorzystując nabyte przez siebie w toku wielu lat pracy w branży wiedzę i doświadczenie zawodowe.

Zeznania W. P., R. S., S. S. (2), Z. G., W. Ł., M. K. i J. K. nie wniosły niczego do sprawy, gdyż świadkowie nie mieli wiedzy na temat zdarzeń z grudnia 2014 r. z udziałem oskarżonych. M. S. (2), A. B. i R. B. skorzystali z przysługującego im prawa do odmowy składania zeznań.

Kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miała jednak opinia z zakresu badań fizykochemicznych, dotycząca zabezpieczonej cieczy, którą oskarżyciel nazwał w zarzucie „alkoholem w postaci spirytusu o mocy 91%” i założył, że podlega opodatkowaniu podatkiem akcyzowym.

Zgodnie bowiem z treścią art. 2 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym, do wyrobów akcyzowych zalicza się m.in. napoje alkoholowe, określone w załączniku nr 1 do ustawy, tj. zarówno alkohol etylowy nieskażony o objętościowej mocy alkoholu 80% obj. lub większej, jak i alkohol etylowy i pozostałe wyroby alkoholowe, o dowolnej mocy, skażone. Jednakże przepis art. 30 tej ustawy zwalnia od akcyzy alkohol etylowy całkowicie skażony:

- a) produkowany na terytorium kraju, nabywany wewnątrzspółnotowo oraz importowany, jeżeli został całkowicie skażony środkiem skażającym dopuszczonym we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej,
- b) nabywany wewnątrzspółnotowo, jeżeli został całkowicie skażony dodatkowymi środkami skażającymi dopuszczonymi przez państwo członkowskie Unii Europejskiej, w którym skażenie następuje,
- c) produkowany na terytorium kraju oraz importowany, jeżeli został całkowicie skażony dodatkowymi środkami skażającymi dopuszczonymi przez Rzeczpospolitą Polską

- na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 3199/93 z dnia 22 listopada 1993 r. w sprawie wzajemnego uznawania procedur całkowitego skażenia alkoholu etylowego do celów zwolnienia z podatku akcyzowego, w tym zawarty w wyrobach nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi.

Oskarżeni wskazywali na to, że zabezpieczona ciecz jest właśnie alkoholem etylowym całkowicie skażonym środkami skażającymi, czyli towarem zwolnionym z akcyzy, sprzedawanym pod handlową nazwą D.. Na tę okoliczność

przedstawili dowód zakupu (paragon) z dnia 12 grudnia 2014 r., czyli z dnia poprzedzającego zatrzymanie, opiewający na 1200 (prawdopodobnie litrów) D. o łącznej wartości 6.060 zł, wystawiony przez P. Ł. w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Przesłuchany w charakterze świadka P. Ł. potwierdził ten fakt. Uzyskano także dokumenty dowodzące, iż P. Ł. dwukrotnie w październiku 2014 roku nabywał znaczne ilości D. od M. C., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą C. w K.. Niemniej jednak, uznanie tych dowodów za wiarygodne było możliwe dopiero po ich zweryfikowaniu w oparciu o obiektywne wyniki analiz fizykochemicznych.

Jak wynika z treści opinii biegłego z zakresu chemii, zabezpieczona ciecz zawierała alkohol etylowy, alkohol izopropylowy, glikol propylenowy oraz alkohol tert – butylowy. Jednocześnie biegły nie stwierdził w badanej substancji obecności B. oraz produktów jego rozkładu, śladów adsorpcji B. na węglu aktywnym, ani też obecności związków chemicznych mogących służyć neutralizacji środków skażających.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że rzetelność opinii biegłego w zakresie przeprowadzonych przez biegłego badań laboratoryjnych i ich wyników jest, zdaniem Sądu, niekwestionowana. Natomiast interpretacja tych wyników i wyciąganie wniosków przez biegłego budzą liczne wątpliwości, w szczególności:

- w pkt 5 opinii zasadniczej biegły stwierdza, że alkohol izopropylowy, alkohol tert – butylowy oraz glikol propylenowy to substancje niespotykane w spożywczych wyrobach alkoholowych, znajdujące się w wykazie środków dopuszczonych do skażenia alkoholu etylowego. O ile faktycznie wszystkie trzy wymienione substancje są niespotykane w alkoholach spożywczych, to nie wszystkie są skażalnikami – glikol propylenowy nie jest wymieniony we wzmiankowanym wykazie.
- w pkt 9 opinii zasadniczej wskazano, że skład chemiczny badanych próbek odpowiada jakościowemu składowi chemicznemu alkoholu opisanego w karcie charakterystyki [dot. D. – przyp.]. Tymczasem karta charakterystyki, którą miał do dyspozycji biegły, wskazuje, że produkt o nazwie D. zawiera alkohol etylowy oraz izopropylowy, inne składniki nie są wymienione. Dopiero świadectwo jakości precyzuje, że produkt zawiera także alkohol tert – butylowy oraz glikol propylenowy. Badania biegłego wykazały, że w badanej cieczy obecne są wszystkie cztery wyżej wymienione substancje, zatem wniosek biegłego – przy założeniu, że biegły bazuje tylko na dostarczonej mu karcie charakterystyki – był nieuprawniony (choć ostatecznie okazał się słuszny, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia).
- w pkt 2 opinii uzupełniającej biegły wysnuł przypuszczenie, że obecność alkoholu izopropylowego, alkoholu tert – butylowego oraz glikolu propylenowego może świadczyć o odkażaniu alkoholu technicznego przy pomocy metody fizycznej w celu adsorpcji B.. Jednocześnie biegły stwierdził w pkt 4, że nie ujawnił obecności związków chemicznych mogących służyć neutralizacji środków skażających. Sugestie biegłego są również, zdaniem Sądu, nieuprawnione. Analiza chemiczna zabezpieczonych próbek nie wykazała obecności B. (benzoesanu denatonium). Trudno zatem wysuwać hipotezę, że ta substancja rzeczywiście pierwotnie znajdowała się w zabezpieczonej cieczy. Nie ma uzasadnionych podstaw, by czynić takie założenie, zwłaszcza że nie każdy alkohol techniczny jest skażony B. (niektóre dopuszczalne skażalniki nie zawierają w ogóle B.); akurat produkt, na który wskazywali oskarżeni, tj. D., nie miał B. w składzie. Nie wydaje się też możliwym, by ciecz metodą fizyczną została tak dokładnie oczyszczona, że nie pozostał nawet ślad B.. Wnioski opinii sugerują jednak, że tak było.
- w opinii ustnej biegły wskazał, że podejrzenie, iż alkohol mógł być oczyszczany z B. powziął na podstawie obecności glikolu propylenowego w badanej cieczy, jako że B., według doświadczenia biegłego, jest czasami dozowany w postaci roztworu w glikolu propylenowym. W opinii pisemnej nie ma jednak tego rodzaju uwagi. Natomiast w Wykazie środków dopuszczonych do skażenia alkoholu etylowego, stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie środków dopuszczonych do skażenia alkoholu etylowego z dnia 25 czerwca 2008 r. mowa jest o dopuszczalności sporządzania roztworów benzoesanu denatonium w etanolu lub w alkoholu tert – butylowym, nie zaś w glikolu propylenowym. Można zakładać, że przepis odnosi się do tych roztworów, które faktycznie stosowano w praktyce, rzekomy roztwór w glikolu propylenowym został tu jednak pominięty, co czyni wątpliwym jego realne wykorzystywanie.

W związku z powyższym Sąd samodzielnie zinterpretował wyniki badań uzyskane przez biegłego, co nie wymagało zresztą wiedzy specjalistycznej, a jedynie logicznego rozumowania. W szczególności, w ocenie Sądu, wyniki badań pozwalają zatem na następujące wnioski:

- badana ciecz zawierała alkohol etylowy, alkohol izopropylowy, alkohol tert – butylowy oraz glikol propylenowy. Wskazane wyżej cztery składniki są jednocześnie wymienione w świadectwie jakości produktu D. jako wchodzące w jego skład. Oznacza to, że nie można wykluczyć, że badana ciecz faktycznie jest produktem o nazwie D. – nie stwierdzono w jej składzie substancji, które nie wchodzi w skład (...) ani też nie brakuje w niej żadnego komponentu tego produktu.
- opinia biegłego nie jest wystarczająca do ustalenia ze stuprocentową pewnością, że badana ciecz i produkt D. są tożsame, ponieważ nie przeprowadzono badań ilościowych (ustalenia ilości poszczególnych substancji w próbce) z uwagi na brak możliwości technicznych laboratorium. Nie da się jednak przeprowadzić badań ilościowych w innym laboratorium z uwagi na utylizację pozostałej części zabezpieczonej substancji, której dokonano na wniosek prokuratora.
- skład chemiczny badanej cieczy nie pozwala na wyciągnięcie wniosku, iż ciecz ta była odkażana, ani metodami chemicznymi (co można wręcz wykluczyć), ani fizycznymi. Glikolu propylenowy nie może być uznany za „ukrytego świadka” oczyszczania alkoholu technicznego z B., gdyż glikol propylenowy z założenia zawsze znajduje się w składzie (...), jest do niego celowo dodawany, co nie ma żadnego związku z obecnością B..

Podsumowując, w ocenie Sądu, opinia z zakresu badań chemicznych nie stoi w sprzeczności, a wręcz potwierdza treść wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadka P. Ł., zgodnie z którymi ciecz dostarczona Z. M. przez A. S., jak również posiadana przez A. S. w miejscu zamieszkania, to skażony alkohol techniczny, sprzedawany pod handlową nazwą D., zwolniony od podatku akcyzowego.

Wobec powyższego, zarzucenie oskarżonym, iż przeładowywali bądź przechowywali wyroby akcyzowe bez polskich znaków skarbowych akcyzy, narażając podatek akcyzowy na uszczuplenie, było oczywiście błędne, podobnie jak nazwanie towaru „spirytusem o mocy 91%”. Towar ten nie był spirytusem, oraz w ogóle nie podlegał opodatkowaniu czy tym bardziej oznakowaniu znakami skarbowymi akcyzy.

Na marginesie, warto wspomnieć, iż zamiary, jakie wobec zatrzymanego alkoholu technicznego żywili oskarżeni, w istocie budzą wątpliwości. Na podstawie ilości posiadanego przez nich towaru, ich dotychczasowego zajęcia (nie prowadzili żadnej działalności gospodarczej), prawdopodobnie nikłego legalnego zapotrzebowania na tego typu produkty, a także znajomości przestępczego modus operandi związanego z obrotem nielegalnym alkoholem, można wysnuć przypuszczenie, iż oskarżeni brali udział w procederze polegającym na sprzedaży alkoholu technicznego jako produktu spożywczego, po jego odkażeniu lub nawet bez odkażania. Zarówno Sądowi orzekającemu w niniejszej sprawie, jak i przesłuchiwanym w charakterze świadków funkcjonariuszom Straży Granicznej znane są przypadki ujawniania nielegalnych rozlewni, w których hurtowo nabyty alkohol techniczny był przelewany do mniejszych butelek, które były następnie opatrywane etykietami łudząco przypominającymi etykiety dostępnego w handlu spirytusu oraz zaopatrywane w równie oryginalnie wyglądające nakrętki. W przypadku wykorzystywania alkoholu technicznego skażonego B. miało miejsce chemiczne wytrącanie skaźnika przy użyciu podchlorynu sodu, natomiast oczyszczanie z osadu następowało poprzez wykorzystanie różnego rodzaju filtrów. Zeznanie K. G. wskazują na to, że A. S. już wcześniej dowoził alkohol techniczny na potrzeby W. P., R. S., S. S. (2), Z. G. i W. Ł., w sprawie których przeszukania ujawniły opisane wyżej butelki, etykiety i nakrętki. W przypadku Z. M. na jego związku z omawianym procederem wskazuje deklarowana przez niego chęć zajęcia się handlem m.in. podchlorynem sodu oraz alkoholem technicznym. Niemniej jednak, po pierwsze, dowody zgromadzone na poparcie tej hipotezy są niezwykle słabe (zwłaszcza co do Z. M.). Po drugie zaś, co bardziej istotne i pozbawione charakteru ocenego, oskarżyciel publiczny nie zarzucił oskarżonym, że przeładowując i posiadając omawianą substancję brali udział w większej operacji przestępczej, polegającej na dokonywaniu oszustw związanych z odkażaniem i przetwarzaniem skażonego alkoholu etylowego, wyrobem napojów spirytusowych niezgodnie ze sposobem produkcji określonym w ustawie, oraz wprowadzaniem

uzyskanego w ten sposób produktu do obrotu jako spirytus, co można by kwalifikować jako przestępstwa z art. 286 § 1 kk, z art. 13 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych, z art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o wyrobie napojów spirytusowych, czy nawet z art. 258 § 1 kk. Wszystkie te elementy pozostały poza opisem zarzucanego oskarżonym czynu; oskarżyciel publiczny tego A. S. ani Z. M. nie zarzucił. Co oczywiste, Sąd nie miał zatem możliwości poprowadzenia postępowania dowodowego w tym kierunku ani tym bardziej przypisania tego rodzaju zachowań oskarżonym, gdyż wyszedłby w ten sposób daleko poza granice oskarżenia, co byłoby niedopuszczalne.

Wiarygodność wyjaśnień A. S. dotyczących zabezpieczonych w sprawie wyrobów tytoniowych nie budziła wątpliwości. Oskarżony przyznał się, że świadomie przechowywał papierosy bez wymaganych znaków skarbowych akcyzy, wyjaśnił, skąd ów towar pochodził, wiedział, że przyjmując go popełnia czyn zabroniony. Dokumentacja dotycząca przeszukania samochodu i domu mieszkalnego oraz zeznania dokonujących tej czynności funkcjonariuszy potwierdzają ilość i rodzaj zabezpieczonego towaru, a także wysokość narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych. W tej sytuacji oskarżonego należało uznać za winnego popełnienia przestępstwa skarbowego z art. 91 § 4 kk w zb. z art. 65 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks. Czynu tego dopuszcza się ten, kto m.in. przechowuje towar stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86 kks (przemyt celny) i 63 kks (obróć bez znaków akcyzy), przy czym kwota należności celnej nie przekracza ustawowego progu, zaś kwota podatku akcyzowego narażonego na uszczuplenie jest małej wartości.

Karą przewidzianą za to przestępstwo skarbowe jest wyłącznie kara grzywny do 720 stawek dziennych. Wymierzając oskarżonemu karę za przypisane mu przestępstwo skarbowe, Sąd uwzględnił wszelkie okoliczności, jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 13 § 1 kks, zgodnie z którym wymierzając karę, środek karny lub inny środek, sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu, zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie. Biorąc pod uwagę w szczególności, z jednej strony, uprzednią karalność A. S. oraz wysokość należności publicznoprawnych narażonych na uszczuplenie, a z drugiej - postawę oskarżonego, który przyznał się, złożył wyjaśnienia i wyraził skruchę, Sąd uznał, że adekwatną karą będzie grzywna w wysokości 60 stawek dziennych po 100 zł. Propozycję prokuratora, żądającego za ten czyn kary w łącznej kwocie 15.000 zł, Sąd uznał za zdecydowanie zbyt surową; orzeczona kara i tak stanowi równowartość trzymiesięcznych zarobków oskarżonego, który ma rodzinę na utrzymaniu.

Jednocześnie Sąd na mocy art. 29 pkt 1 kks, art. 31 § 1 i 6 kks i art. 49 § 1 pkp orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci 2.466 paczek papierosów, ujętych we wskazanych w wyroku wykazach dowodów rzeczowych i zarządził ich zniszczenie. Sąd miał bowiem na względzie, iż zgodnie z kodeksem karnym skarbowym przepadek przedmiotów obejmuje między innymi przedmioty pochodzące bezpośrednio z przestępstwa skarbowego, a zatem w niniejszej sprawie – wskazane papierosy. Jednocześnie stosownie do art. 31 § 6 kks Sąd zasądził ich zniszczenie jako wyrobów tytoniowych.

Uwzględniając fakt skazania A. S. w punkcie trzecim uzasadnianego wyroku, Sąd na mocy art. 626 § 1 pkp, art. 627 pkp, art. 630 pkp, art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego A. S. na rzecz Skarbu Państwa część kosztów sądowych, w tym 70,00 zł tytułem wydatków oraz 600,00 zł tytułem opłaty, w pozostałym zakresie obciążając tymi kosztami, wobec częściowego uniewinnienia oskarżonego, Skarb Państwa.